

Dědeček vejde na scénu v podstatě jako civilista. Jako dědeček se teprve obleče, nahrbí se, nasadí si vous, odněkud si vytáhne hůl. Překontroluje připravenou scénu, sedne si někam doprava a strategicky vyčkává.

P: *Princezna jde sama lesem a zoufá si. Je tak zadumaná, že nevidí a neslyší (dědečka) Pravého prince tedy nelze nalézt. Existuje vůbec? Co když existují jen tito jednotliví princové. Ale jsou to vůbec princové?*

Dědeček naléhavě úpí.

PD: *Já jsem to přece věděl! Jak jsem na to mohl zapomenout? Princezna se o něj nemůže zajímat mň. PD tedy vrhne na princeznu znepokojený pohled a zkusí to znova. Proč se to muselo stát zrovna mě? Furt nic. Dědeček vstane, jde za princeznou, zkouší to kontaktněji Co si teď počnu? Princezna, pohroužena do myšlenek, jako by jej neviděla. Dědeček to zkusí naposledy, stojí už přímo před princeznou. Já ubohýýýý? Princezna už ostatně nemá na vybranou, vidí jej. Ale spíš na něj tak tupě zírá. Jo, jo.*

Pořád nic, princezna jen civí. PD ji vyvede z filosofického transu drobným políčkem po tváři. Po něm princezna hned vystartuje, hrne ze sebe o překot:

P: *Buď zdrav, starý pane, co tě trápí? Ráda ti pomůžu. Nechceš chleba, sůl, sýr, víno, olivy, buchtu, paštičku nebo pečínku?*

PD: *už je ve své roli, užívá si svou bezmocnou pózu Jsi laskavé, děvče, ale já nemám hlad.*

P: *Tak co tě trápí, pověz!*

PD: *naoko zkroušeně Já jsem zapomněl, co je třetí princ! Hlava dubová! podívá se, co jeho slova dělají z princeznou, „jojó“ je řečeno již zcela nezskroušeně Jo, jo.*

P: *Nenaříkej, dědečku, já ti to připomenu. To si pamatuju od chůvy.*

PD: *stylem „no konečně“ si jde sednout někam na stranu Výborně, tak povídej!*

P: *Zamyšlení – P. musí u celého výkladu dávat najevo, že si to jen pamatuje, aniž by problém důvěrně znala. Vezměme si nějaké jednotlivé prince, - hledá na scéně, nachází tři sedící postavy na židlič, tj. saň, Honzu a sudičku, postupně k nim přeběhne a zvedne je ze židlí - třeba Jaromíra, Jaroslava a Bartošku.*

Saň, Honza i sudička momentálně nejsou postavami, ale herci, neočekávali, že budou do hry zapojeni. Nervózně po sobě koukají, nevědí, co se od nich čeká.

PD: *Ano, vezměme si je.*

SHS se polekaně podívají na PD, co se tady sakra děje?!

P: *popojde si kamsi doleva, rozvíjí svou úvahu. Samozřejmě jen filosoficky. Tedy – o Jaromírovi, Jaroslavovi a Bartoškovu řekneme, že každý z nich je princem –*

PD: *– ano, tedy o nich prince vypovídáme. Oni jsou první princ. Jo, jo.*

SHS si vymění pár zmatených pohledů. Pak S(udička) pokrčí rameny, založí ruce v pas a nasadí hrdinskou pózu, je princ. HS po ní postupně opakují.

P: *dále filosofuje* Předpokládáme pak, že to, co vypovídáme o více jednotlivinách, např. o Jaromírovi, Jaroslavovi a Bartoškovi, má samostatnou existenci mimo tyto jednotliviny.

PD: A to je idea, druhý princ. Ba, ba.

SHS poplašeně opouští pózy, vůbec neví. S(aň) se chopí iniciativy, zuřivě gestikuluje na S(udičku), aby si s H vyměnila místo. H se posunkem ptá, zda nemá jít místo S(aně), která souhlasí. Rychle si prohodi místa, zaujmou pózy.

P: *pokračuje v expozici* Jenže když pak i o této ideji řekneme, že je to princ, tak musíme předpokládat, že existuje zase další princ odlišný od Bartošky i druhého prince. A to bude třetí princ. Tak mi to ocko hovoril.

SHS jsou z výkladu vyloženě zděšeni, rychle si vymění poplašené pohledy a zase si prohodi místa.

PD: *ztěžka vstává. Celé to samozřejmě věděl, princeznin výklad ho teda moc nenadchl, ale je rád, že už to má za sebou a že může udělat, kvůli čemu přišel* Už je mi to zase zcela jasné a moc ti děkuji. Je vidět, že máš šlechetné srdce, princezno.

SHS jsou dost vyjevení, že výklad opravdu někoho edukoval, podezřívavě se po sobě podívají, pak jeden z nich mávne rukou a poněkud nasupení si zase sednou na židle.

P: *s chmurnou předtuchou* Dnes všichni vědí, kdo jsem, ani se nebudu ptát, jak to víš ty.

PD: *přechází k princezně* Ale já ti to povím. Jsem totiž pohádkový dědeček a protože jsi na mě byla tak hodná, poradím ti s tvým trápením. Konečně.

P: *Smutně.* Ty víš i to, že mám trápení?

PD: *téměř uraženě* Kdo by to nepoznal, neuspěl by v konkurzu na Pohádkového dědečka, kterým jsem se stal. *už zas neuraženě* Jo, jo. A teď ti řeknu, co musíš ve své situaci udělat. *bere si princeznu stranou, s podezřívavým pohledem upnutým k divákům* Ale není to určeno pro všechny uši, proto ti to jen pošeptám. Pojď sem, honem.

Začne jí něco šeptat Přitom gestikuluje. Princezna reaguje otázkami.

P: Zdola nahoru? ... Kolem dokola? ... Ze všech stran? ... Sem a tam? ... Jak často?

PD: *tajuplně* A teď už to víš všechno. *netajuplně* Jo, jo.

P: *zaraženě, zamyšleně* Ano, děkuju, dědečku. Musím se podle toho zařídit. A za tu radu – přijdi na náš hrad, bude tam velká sláva.

PD: *jde si sednout na poslední volnou židli* Vždyť já vím a přijdu. Teď mám ještě jednu schůzku, ale pak hned přijdu. Tak, tak.

P: *Princezna velmi zamyšleně pomalu přechází po scéně. Několikrát se zastaví a gestikuluje. Pak odejde.*